

Mediul de viață

Nevoia sa de a trăi într-un mediu adecvat

Această secțiune constituie un ghid pentru crearea unui loc de viață adecvat cabalinei dumneavoastră.

Adăpostul

Nu toți caii au nevoie de un grajd/adăpost. Unele rase mai rezistente, cu părul des, pot trăi în exterior pe tot parcursul anului, cu condiția să se poată adăposti de vânt, soare puternic și muște.

Adăpostul poate fi natural (de exemplu, arbori sau garduri vii) sau construit de om (adăposturi mobile), în funcție de mediul de viață și de tipul de cai. Însă caii aparținând unor rase mai puțin rezistente (de ex., pur sânge), caii tunși, foarte tineri sau bătrâni pot necesita adăpostirea într-un grajd, care să îi protejeze de frig, umezeală sau căldură foarte puternică.

Grajdul

Construirea sau modificarea acareturilor în vederea adăpostirii cailor se vor face ținând cont de următoarele aspecte: siguranța și confortul cailor, accesul ușor și un drenaj și o aerisire adecvate. Grajdurile concepute sau gestionate în mod necorespunzător pot contribui la răspândirea rapidă a bolilor, pot provoca rănirea animalelor și pot crea riscuri de incendiu importante.

Următoarele observații sunt valabile pentru toate formele de adăposturi – grajduri individuale, boxe, grajduri comune :

- **Construcția:** adăpostul trebuie să prezinte o construcție solidă, fără suprafețe sau proeminențe susceptibile să rănească. Este important ca toate suprafețele să poată fi curățate și dezinfectate. Pentru tratarea suprafețelor, se vor folosi vopsele sau produse pentru întreținerea lemnului netoxice.
- **Instalațiile și accesoriile** cum ar fi inelele metalice, grătarele de iesle și adăpătorile nu trebuie să prezinte muchii ascuțite și trebuie instalate astfel încât să se evite rănirea, mai ales la nivelul ochilor. În cazul folosirii plaselor cu fân, acestea trebuie instalate la înălțimea capului, astfel încât calul să poată mânca în mod confortabil și evitându-se riscul ca animalul să-și prindă picioarele sau căpăstrul în plasa odată golită.
- **Podelele** trebuie să fie netede, nealunecoase și concepute pentru un drenaj corect, permițând îndepărtarea deșeurilor din grajduri.
- **Ușile** trebuie să aibă o lățime de cel puțin 1,20 metri și să fie alcătuite dintr-o parte superioară și o parte inferioară. Ușile trebuie să se deschidă spre exterior, iar partea

inferioară trebuie să aibă o înălțime care să permită calului sau poneiului să privească în afară în mod confortabil.

Ușile trebuie să fie dotate cu un dispozitiv de închidere în două puncte (sus și jos).

- **Acoperișurile** trebuie să prezinte o înălțime suficientă pentru o ventilație corespunzătoare, precum și pentru o bună circulație a aerului. Trebuie prevăzut un spațiu liber de cel puțin 60-90 cm între streșină și urechile calului aflat în poziție verticală (în picioare).

- **Lumina:** o lumină suficientă este necesară atât pentru cai, cât și pentru inspectarea și manipularea acestora în interiorul grajdurilor. Pot fi folosite aparate portative. Becurile trebuie protejate prin instalații de securizare, cu cabluri aflate în locuri inaccesibile pentru animale.

- **Ferestrele și găurile de ventilație** trebuie să asigure o circulație corectă a aerului, fără a crea curenți. Se recomandă folosirea de perspex sau sticlă securizată (cu gratii fixate între cal și geam). Ar trebui lăsate deschise tot timpul o fereastră sau o ușă de sus.

Având în vedere faptul că mărimea cailor și a poneilor diferă atât de mult de la o rasă la alte, dimensiunile ideale sunt greu de stabilit pentru boxele individuale sau pentru grajduri. În orice caz, fiecare cal trebuie să aibă destul spațiu pentru a se întinde, a se ridica și a se întoarce cu ușurință.

Boxele de fătare și cele pentru iepele cu mânz trebuie să fie mai spațioase.

Toate coridoarele trebuie să fie destul de late pentru ca trecerea cailor pe lângă alți cai să se facă fără niciun pericol. O boxă de fătare trebuie să măsoare cel puțin 4,25 m x 4,25 m.

Dimensiunile minime recomandate pentru grajdurile individuale sunt următoarele:

- Cai – 3,65 m x 3,65 m
- Cai mari – 3,65 m x 4,25 m
- Ponei – 3,05 m x 3,05 m
- Ponei mari – 3,05 m x 3,65 m

Caii pot fi adăpostiți în grup, în grajduri comune, cu condiția ca fiecare dintre ei să aibă acces la fân, hrană și apă.

Caii trebuie să dispună de un spațiu liber suficient pentru a se putea mișca și întinde toți odată. Grupurile adăpostite împreună trebuie să fie compatibile, iar caii deosebit de agresivi trebuie izolați.

Toate adăposturile trebuie să fie dotate cu culcușuri adecvate, asigurând căldură, protecție împotriva rănirii și confort. Materialele folosite trebuie să fie netoxice, fără praf sau mușcături, trebuie să permită un drenaj corect sau să fie destul de absorbante pentru a menține culcușul uscat și aerul curat. Dacă se folosesc covoare din cauciuc, se recomandă adăugarea unei mici cantități de material de unică folosință, care să

absoarbă urina. Oricare ar fi materialul folosit (paie, surcele, covoare din cauciuc), acesta trebuie gestionat și schimbat sau curățat în mod regulat.

Riscul de incendiu este permanent în grajduri. Toate echipamentele și serviciile (sursele de lumină, extincătoarele și sistemele de alarmă) trebuie să fie păstrate curate, trebuie inspectate anual de către o persoană calificată și trebuie menținute în stare de funcționare. Toate instalațiile electrice cu voltaj ridicat trebuie să fie instalate, întreținute, testate și inspectate periodic de către un electrician competent.

Cablurile și accesoriile trebuie să fie inaccesibile pentru cai, bine izolate, protejate de rozătoare și împământente corespunzător. Toate țevile și structurile metalice trebuie împământente corespunzător. Riscurile de incendiu și de electrocutare pot fi reduse prin instalarea unui dispozitiv de curent rezidual (DCR).

Nu se recomandă stocarea lichidelor foarte inflamabile sau a materialelor combustibile în grajdurile unde sunt adăpostiți caii sau în apropierea acestora. Trebuie curățate în mod regulat grinzile acoperișului și orice alt tip de scânduri. Fumatul trebuie să fie interzis în grajduri.

Caii trebuie să poată fi eliberați rapid din grajd, în caz de incendiu sau orice altă urgență, conform unui plan de evacuare dinainte stabilit.

Pășunile

De regulă, fiecare cal are nevoie de cel puțin 0,4 - 0,6 hectare (un acru, un acru și jumătate) de pășune, în lipsa administrării unei hrăni suplimentare. Aceasta depinde, în orice caz, de tipul de sol, de anotimp, de tipul de cal și de gradul de amenajare a pășunilor pus în aplicare. O suprafață mai mică poate fi suficientă împreună adăpostului calului, în timp ce pășunile sunt folosite în cazul ieșirilor ocazionale.

Înlăturarea cailor din câmpurile sau pășunile noroioase nu este tot timpul ușoară sau posibilă, însă este extrem de important ca animalul să poată beneficia de un loc confortabil, drenat corespunzător, unde să poată sta culcat sau în picioare și unde să poată fi hrănit și adăpat.

Gardurile trebuie să fie destul de solide și de înalte pentru a împiedica evadarea cailor (de exemplu, pot fi necesare garduri mai înalte pentru armăsari) și concepute, construite și întreținute astfel încât să fie evitat riscul de rănire (fără proeminențe).

Porțile trebuie să fie concepute pentru a permite o trecere ușoară și sigură și pentru a putea fi închise fără riscul de rănire sau de evadare. În unele situații, porțile trebuie închise cu lacăt. Nu se folosește sârmă ghimpată pentru îngrădirea pajiștilor unde pasc caii, iar dacă se folosește sârmă obișnuită, aceasta trebuie să fie destul de vizibilă pentru animale.

În general, se recomandă o înălțime a gardurilor de 1,25 m, cu următoarele precizări:

- Cai – 1,08 m – 1,38 m

- Ponei - 1m – 1,3 m
- Bara inferioară (în ambele cazuri) 0,5 m deasupra solului
- Armăsari 1,38 m – 1,8 m

Pentru îngrădirea armăsarilor, poate fi necesar un gard dublu sau chiar electric de-a lungul balustradei padocului, pentru a împiedica orice act agresiv sau de împerechere între padocuri, precum și pentru a menține armăsarul în perimetrul dorit.

Gardurile electrice trebuie să fie concepute, instalate și menținute astfel încât contactul cu acestea să nu cauzeze animalului decât un disconfort momentan. Toate sursele electrice trebuie împământate în mod corespunzător. Căii trebuie supravegheați în mod deosebit, până când se obișnuiesc cu prezența gardurilor electrice. O barieră internă eficientă poate fi creată temporar, folosind o bandă electrică și stâlpi din plastic sau cu ajutorul unei panglici, dar acestea nu trebuie să fie singurele mijloace de împrejmuire utilizate.

Se recomandă aplicarea unui program de amenajare a pășunilor corespunzător: evitarea pășunatului excesiv, stimularea activității benefice a rămelor, menținerea unui drenaj corect și combaterea buruienilor. Se recomandă, de exemplu, culegerea excrementelor, rotația pășunilor și, ori de câte ori este posibil, înlăturarea cailor de pe un teren prea umed, pentru a se evita împotmolirea în noroi (în locurile unde pășunea prezintă porțiuni umede și noroioase) și problemele de sănătate.

Pășunile trebuie curățate de orice obiecte periculoase și plante otrăvitoare. Toate varietățile de rugină sunt toxice pentru cabaline și trebuie smulse și distruse în mod sistematic. Toate părțile acestei plante fiind toxice, manipularea trebuie să se facă numai cu mănuși de protecție. Toate varietățile de rugină trebuie distruse prin ardere sau îngropare în sol. Rugina rămâne toxică și după tăiere, deci nu trebuie lăsată în zonele accesibile cailor.

Tisa și bobîțelul sunt, de asemenea, extrem de toxice pentru cai. Prin urmare, căii nu trebuie să aibă niciodată acces la aceste plante (chiar și tăiate). În cazul în care zona de pășunat se află în apropierea locuințelor, trebuie evitat accesul cailor la deșeurile de grădină, inclusiv la iarba tunsă.

Priponirea

Priponirea constă în legarea animalului de un punct de fixare, printr-un lanț corect atașat, astfel încât animalul să nu poată părăsi zona stabilită.

Priponirea nu este o metodă adecvată de gestionare a unui animal pe termen lung, aceasta împiedicându-l să se miște, să găsească hrană și apă sau să se ferească de atacurile câinilor sau de temperaturile extreme. Animalul se poate, de asemenea, încurca și chiar răni cu echipamentul de priponire. Priponirea poate fi utilă în cazul unei gestionări de scurtă durată a animalului, în timpul pauzelor scurte efectuate în timpul unei călătorii, pentru a evita orice pericol pentru animal sau pentru om, luându-se însă

măsurile de lungă durată corespunzătoare sau în cazul unde hrana animalului este restricționată temporar pe baza sfatului veterinarului.

Nevoia unei supravegheri regulate este foarte importantă. Pentru mai multe detalii privind condițiile în care caii ar trebui priponiți, consultați pagina 16. Termenul de "priponire" folosit în Cod nu se referă la caii care sunt legați în grajd (mod obișnuit de ținere a cailor în grajduri). Orice cal legat atunci când se află în grajd trebuie să beneficieze de un exercițiu fizic regulat, cu excepția cazurilor în care această metodă este prescrisă de veterinar (de exemplu, în cadrul gestionării unei probleme de ordin ortopedic).

Păturile

Nu toți caii necesită o pătură în perioadele reci și umede, unele rase rezistente, cu părul des, putând trăi în exterior pe tot parcursul anului, fără pătură.

Unora din aceste rase rezistente le priște câteodată mai bine fără pătură, acestea putându-le provoca iritații la nivelul pielii. Însă caii aparținând unei rase mai puțin rezistente, cei tunși sau bătrâni pot avea nevoie de o pătură pentru a se încălzi și a se feri de umezeală în anotimpul rece sau pentru a se proteja de muște. Păturile impermeabile trebuie înlăturate atunci când vremea (în special temperatura) se îmbunătățește.

Păturile și capișoanele trebuie să fie adaptate ca mărime, tip (scopul utilizării acestora), greutate și trebuie instalate corect pentru a evita frecarea, căderea părului și roaderea. Păturile trebuie înlăturate în mod regulat, de preferat în fiecare zi, pentru un control frecvent al stării de sănătate a calului.

Păturile trebuie curățate și, la nevoie, reparate în mod regulat, iar încheietorile trebuie menținute în perfectă stare de funcționare. Ar trebui prevăzută o pătură de schimb, atunci când vremea este umedă.

Supravegherea

Caii lăsați la pășunat trebuie să fie verificați măcar o dată pe zi, de preferință chiar mai des.

Caii aflați în grajd sau adăpostiți în grup trebuie să fie verificați de cel puțin două ori pe zi, de preferință chiar mai des. Trebuie să fie observate în mod deosebit mersul, comportamentul, picioarele și corpul calului în general, precum și apetitul acestuia, astfel încât să fie depistate la timp și tratate corespunzător orice semn de boală, rănire sau eventuala prezență a unor paraziți. Se recomandă o examinare mai îndeaproape la intervale regulate, aceasta permițând identificarea eventualelor probleme (de exemplu, problemele la nivelul pielii) ce nu sunt vizibile de la distanță.

Copitele cailor trebuie curățate zilnic și examinate (dureri, răni, potcoave desfăcute, impactul unui corp străin sau orice alt aspect anormal).

Cu excepția celor scoși la pășune și care nu execută decât munci foarte ușoare, caii trebuie țesălați în mod regulat, dar nu excesiv (pentru a nu se înlătura stratul de

grăsimi protector), astfel încât pielea lor să fie menținută curată, fără răni sau paraziți și pentru a fi detectată orice eventuală iritație provocată prin frecarea păturii sau a hamurilor.

Alimentația

Necesitatea unei alimentații corespunzătoare

Această secțiune constituie un ghid privind alimentația corectă a cabalinei dumneavoastră.

Hrana

Caii mănâncă puțin și des, iar hrana lor se compune, în principal, din ierburi, acestea conținând un procentaj ridicat de furaj grosier și un conținut energetic scăzut. Caii trebuie să beneficieze de o alimentație echilibrată, bogată în fibre: fie iarbă, fân, furaje însilozate sau alți înlocuitori ai fânului, astfel încât să fie imitat cât mai de aproape modelul lor de hrănire naturală.

Alimentația cailor trebuie să corespundă nevoilor acestora. Se va ține cont de vârsta, tipul, greutatea, starea de sănătate și tipul de muncă efectuat de fiecare animal.

Pășcutul trebuie să asigure o cantitate corespunzătoare de furaj grosier și minerale. Atunci când pășcutul este insuficient, o hrănire suplimentară poate fi necesară. Una dintre metodele de limitare a pășcutului pe pajiștile întinse este divizarea terenului în fâșii, cu ajutorul unui gard electric.

Toate furajele conservate (fân, furaje însilozate etc.) trebuie să fie de calitate, adică să fie curate (fără țărână, pietricele sfărâmate sau plante otrăvitoare), să aibă un miros proaspăt și să nu conțină praf sau mușchi. Hrănirea cu furaj la nivelul solului este benefică pentru sistemul respirator al cailor, în condițiile în care solul este păstrat curat. Astfel, calul mănâncă într-o poziție asemănătoare celei în care paște în mod natural.

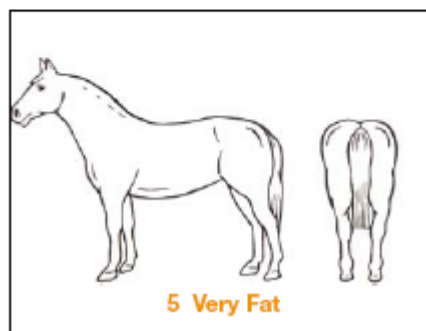
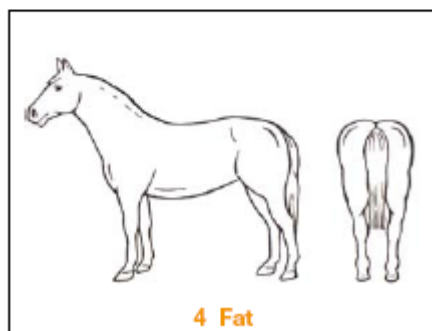
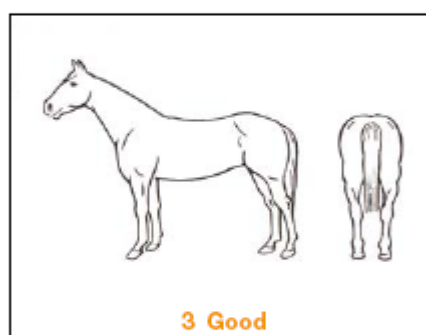
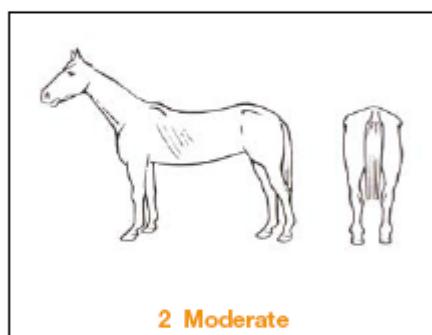
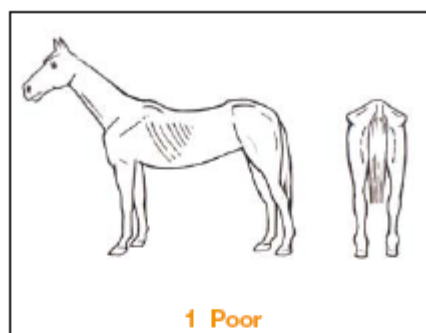
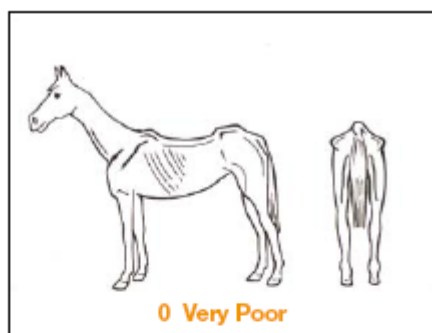
Cantitatea de concentrate (nu este vorba despre paiele tocate sau sfecla de zahăr) administrate unui cal în plus față de iarba pășcută sau alte tipuri de nutreț, trebuie să corespundă cantității de energie necesare tipului de muncă efectuat, precum și stării de sănătate a animalului. Hrana trebuie să fie bine amestecată și proaspăt preparată. Caii nu trebuie obligați să execute munci grele sau rapide atunci când au stomacul plin.

Hrana trebuie procesată corespunzător, stocată în recipiente împiedicând contaminarea cu paraziți și manipulată cu grijă, pentru a se evita pierderile și a se asigura menținerea valorilor nutriționale. Recipientele și ustensilele trebuie păstrate curate, pentru a nu atrage rozătoarele. Resturile contaminate, mușchiate sau răsuflăte trebuie aruncate zilnic.

Atunci când caii în libertate sunt hrăniți în grup, se recomandă utilizarea unui recipient pentru fiecare cal, plus un alt punct de hrănire suplimentar. Se recomandă respectarea unui interval echivalent lungimii a doi cai, evitându-se astfel riscurile de agresiuni între cai de la mâncare.

Greutatea și starea de sănătate ale fiecărui cal trebuie să fie verificate în mod regulat, iar alimentația trebuie adaptată în cazul animalelor prea grase sau prea slabe. Atunci când sunt hrăniți, caii trebuie tratați în mod individual și trebuie să beneficieze de o alimentație adaptată. Obezitatea și hrănirea excesivă rămân principala cauză a inflamațiilor la nivelul picioarelor. Animalele grase prezintă riscul unei astfel de inflamații pe tot parcursul anului și mai ales la sosirea primăverii, când iarba luxuriantă are un conținut energetic ridicat. De aceea, păscutul poate fi interzis în această perioadă.

Body Condition Scoring - Horses

Body Condition Scoring - Horses

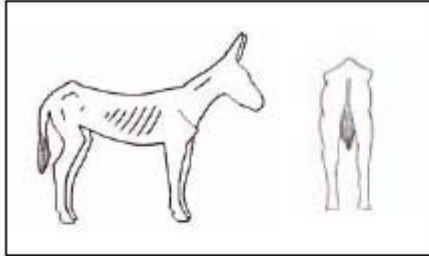
C/S	Pelvis	Back and Ribs	Neck
0 Very Poor	Angular, skin tight. Very sunken rump. Deep cavity under tail.	Skin tight over ribs. Very prominent and sharp backbone.	Marked ewe neck. Narrow and slack at base.
1 Poor	Prominent pelvis and croup. Sunken rump but skin supple. Deep cavity under tail.	Ribs easily visible. Prominent back-bone with sunken skin on either side.	Ewe neck, narrow and slack base.
2 Moderate	Rump flat either side of back bone. Croup well defined, some fat. Slight cavity under tail.	Ribs just visible. Backbone covered but spines can be felt.	Narrow but firm.
3 Good	Covered by fat and rounded. No gutter. Pelvis easily felt.	Ribs just covered and easily felt. No gutter along the back. Backbone well covered but spines can be felt.	No crest (except for stallions) firm neck.
4 Fat	Gutter to root of tail. Pelvis covered by fat. Need firm pressure to feel.	Ribs well covered - need pressure to feel.	Slight crest. Wide and firm.
5 Very Fat	Deep gutter to root of tail. Skin distended. Pelvis buried, cannot be felt.	Ribs buried, cannot be felt. Deep gutter along back. Back broad and flat.	Marked crest very wide and firm. Fold of fat.

(Based on the Carroll and Huntington Method)

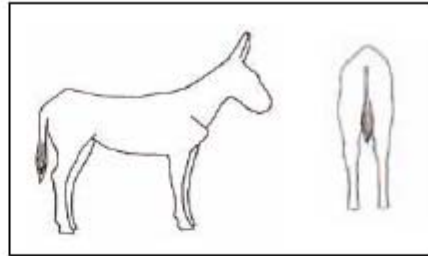
To obtain a body score, score the pelvis first, then adjust by half a point if it differs by one point or more to the back or neck.

Body Condition Scoring - Donkeys

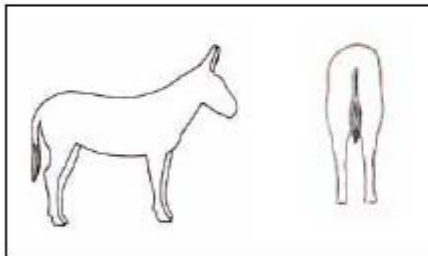
Reproduced with the permission of the Donkey Sanctuary

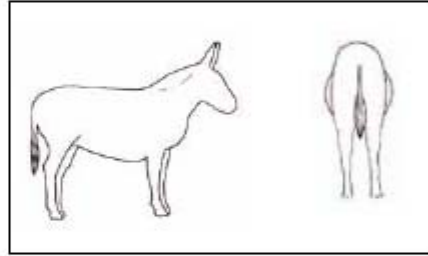
1 Poor

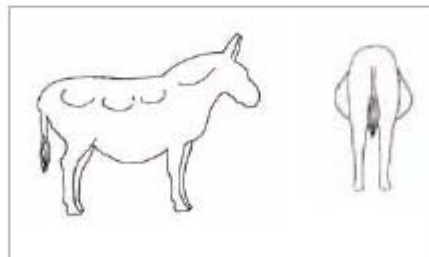
2 Moderate

3 Ideal

4 Fat

5 Obese

Fat deposits may be unevenly distributed especially over the neck and hindquarters. Some resistant fat deposits may be retained in the event of weight loss and/or may calcify (harden). Careful assessment of all areas should be made and combined to give an overall score.

Body Condition Scoring - Donkeys

C/S	Neck and Shoulders	Withers	Ribs and Belly	Back and Loins	Hind-Quarters
1 Poor	Neck thin, all bones easily felt. Neck meets shoulder abruptly, shoulder bones easily felt, angular.	Dorsal spine of withers prominent and easily felt.	Ribs can be seen from a distance and felt with ease. Belly tucked up.	Backbone prominent, can feel dorsal and transverse processes easily.	Hip bones visible and felt easily (hock and pin bones). Little muscle cover. May be cavity under tail.
2 Moderate	Some muscle development overlying bones. Slight step where neck meets shoulders.	Some cover over dorsal withers. Spinous processes felt but not prominent.	Ribs not visible but can be felt with ease.	Dorsal and transverse processes felt with light pressure. Poor muscle development either side of midline.	Poor muscle cover on hindquarters, hip bones felt with ease.
3 Ideal	Good muscle development, bones felt under light cover of muscle/fat. Neck flows smoothly into shoulder, which is rounded.	Good cover of muscle/fat over dorsal spinous processes, withers flow smoothly into back.	Ribs just covered by light layer of fat/muscle, ribs can be felt with light pressure. Belly firm with good muscle tone and flattish outline.	Cannot feel individual spinous or transverse processes. Muscle development either side of midline is good.	Good muscle cover in hindquarters, hip bones rounded in appearance, can be felt with light pressure.
4 Fat	Neck thick, crest hard, shoulder covered in even fat layer.	Withers broad, bones felt with firm pressure.	Ribs dorsally only felt with firm pressure, ventral ribs may be felt more easily. Overdeveloped belly.	Can only feel dorsal and transverse processes with firm pressure. Slight crease along midline.	Hindquarters rounded, bones felt only with firm pressure. Fat deposits evenly placed.

C/S	Neck and Shoulders	Withers	Ribs and Belly	Back and Loins	Hind-Quarters
5 Obese	Neck thick, crest bulging with fat and may fall to one side. Shoulder rounded and bulging with fat.	Withers broad, unable to feel bones.	Large, often uneven fat deposits covering dorsal and possibly ventral aspect of ribs. Ribs not palpable. Belly pendulous in depth and width.	Back broad, unable to feel spinous or transverse processes. Deep crease along midline bulging fat either side.	Cannot feel hip bones, fat may overhang either side of tail head, fat often uneven and bulging.

Half scores can be assigned where donkeys fall between scores. Aged donkeys can be hard to condition score due to lack of muscle bulk and tone giving thin appearance dorsally with dropped belly ventrally, while overall condition may be reasonable.

Apa

Este foarte important ca toți caii să aibă acces permanent la o sursă de apă proaspătă și curată, altfel trebuie să li se pună la dispoziție apă proaspătă la intervale frecvente și regulate, pe tot parcursul zilei. Sursele de apă naturale, cum ar fi râurile, nu corespund mereu cerințelor, putând fi contaminate. De aceea, o sursă alternativă poate fi necesară atunci când sursele de apă naturale nu sunt curate, abundente, ușor accesibile sau când prezintă sedimente nisipoase, ce pot crea probleme dacă sunt agitate în timpul adăpatului. În caz de arșiță sau ger, aprovizionarea cu apă trebuie făcută în mod frecvent și în cantități suficiente, de exemplu, prin spargerea regulată a gheții în perioadele foarte reci sau prin furnizarea unei surse de apă suplimentare în sezonul cald. O cantitate de apă suplimentară poate fi necesară în urma exercițiului fizic.

Adăpătoarea trebuie să fie bine fixată, astfel încât caii de diferite mărimi să poată bea confortabil și să nu o poată lovi cu copitele sau răsturna. Adăpătoarea nu trebuie să prezinte muchii ascuțite, colțuri proeminente sau robinete la vedere, acestea fiind obligatoriu camuflate.

Adăpătorile și recipientele cu apă trebuie curățate în mod regulat, pentru a evita acumularea de alge. Adăpătorile trebuie să fie plasate astfel încât caii să nu poată rămâne prinși în zona respectivă. Dacă sunt folosite găleți pentru adăpat, acestea trebuie verificate în mod regulat, pentru ca animalul să nu rămână fără apă.

Comportamentul

Nevoia sa de a putea manifesta modele comportamentale normale

Această secțiune constituie un ghid privind comportamentul cabalinei dumneavoastră.

Exercițiul fizic

Caii și poneii necesită un exercițiu fizic adecvat sau libertatea de a se mișca, ceea ce presupune timp și eforturi din partea proprietarului sau a îngrijitorului. Cailor ținuți în grajd în mod continuu trebuie să li se ofere posibilitatea de a face exercițiu fizic fie singuri, fie însoțiți de om (călărie sau plimbare), cu excepția cazurilor în care recomandările veterinarului sunt diferite.

Cabalinele de muncă trebuie să poată face exercițiu fizic timp de oră la intervaluri de șase ore, pentru un comportament normal.

Dresajul

Caii trebuie tratați cu calm, constanță și înțelegere. Dresajul trebuie să fie făcut numai de către persoane competente. Caii sunt foarte receptivi atunci când sunt abordați cu fermitate și duiosie în același timp și apreciază recompensele oferite în cazul unui comportament corect.

Compania

Nevoia sa de a fi adăpostit împreună cu sau separat de alte animale

Această secțiune constituie un ghid pentru oferirea unei companii adecvate cabalinei dumneavoastră.

Socializarea

Caii sunt animale gregare și preferă, prin urmare, viața în sânul unui grup. Ideal ar fi ca aceștia să fie socializați împreună cu membri ai aceleiași specii, dar, atunci când nu este posibil, alte animale le pot ține companie. Caii apreciază, de asemenea, compania omului, deci dacă nu trăiesc în compania altor animale, ei necesită mai multă supraveghere și un contact mai frecvent cu omul. Asinii au nevoi speciale în ceea ce privește socializarea și se pot, de exemplu, îmbolnăvi, dacă sunt separați de tovarășul lor de viață.

Caii trebuie tratați individual chiar și atunci când trăiesc în grupuri mari. Atunci când sunt formate grupuri noi, trebuie evitate stresul și luptele între animale, mai ales când acestea din urmă urmează să trăiască împreună. Acest risc poate fi diminuat prin acordarea unui spațiu mai important sau prin închiderea animalului nou venit într-un țarc în apropierea grupului deja existent, pentru o perioadă scurtă de timp și/sau prin înlăturarea potcoavelor de pe copitele din spate ale tuturor animalelor, pe toată perioada de acomodare. Separarea animalelor incompatibile este deosebit de importantă: caii nu trebuie lăsați împreună la păscut sau în grajdurile comune, dacă

unul dintre ei manifestă semne de agresivitate. Trebuie separați indivizii incompatibili cum ar fi masculii (mânji, armăsari), armăsarii suferind de ectopie testiculară sau caii care au fost castrați parțial. În grajdurile comune, trebuie, de asemenea, separate de ceilalți cai iepele aflate într-un stadiu avansat al gestației sau cele cu mânz. Atunci când trăiesc în grup, caii stabilesc o ierarhie a loviturilor; de aceea, cunoașterea acestei practici este importantă, așa cum este importantă furnizarea unei cantități de hrană și de apă suficiente pentru toți caii din grup. O atenție deosebită trebuie acordată cailor aflați pe treptele inferioare ale acestei ierarhii, astfel încât și aceștia să beneficieze de cantitatea de hrană și apă care le este necesară.

În general, cu cât caii sunt mai mulți, trebuie cu atât mai mult timp, eforturi și resurse pentru a le asigura confortul și sănătatea. Mărimea grupului este, de asemenea, importantă. Indivizii care trăiesc în grupuri mai mari sunt susceptibili să întâlnească o competiție sporită în ceea ce privește hrana și apa, adăpostul și poziția lor socială.

Sănătatea și confortul

Nevoia sa de a fi protejat de dureri, suferință, răni și boli

Această secțiune constituie un ghid privind sănătatea și confortul cabalinei dumneavoastră.

Pedepsele și restricțiile

Orice pedeapsă trebuie să fie adecvată, aplicată la timp, rezonabilă și proporțională. De asemenea, orice restricție utilizată în cadrul unei gestiuni normale a animalului trebuie să fie cât mai blândă și mai eficace și trebuie să fie aplicată de către o persoană competentă, pe o perioadă cât mai scurtă. Sedativele trebuie folosite numai la sfatul veterinarului. Țarcurile rotunde și zonele împrejmuite cu garduri electrice nu trebuie folosite pe perioade îndelungate sau cu scopuri disciplinare.

Bolile

Orice persoană însărcinată cu supravegherea cailor trebuie să poată distinge semnele de boală și să aibă cunoștințe de bază privind acordarea primului ajutor la cabaline. De asemenea, este important ca proprietarii și îngrijitorii de cai să aibă acces la un veterinar care să poată diagnostica sau trata orice boală sau rană. Coordonatele veterinarului trebuie păstrate la îndemână, inclusiv cele privind serviciul de gardă. Conform legislației europene, cabalinele au fiecare un pașaport ușor accesibil.

Proprietarii și îngrijitorii de cai trebuie să știe cum să recunoască, pe de o parte, comportamentul normal al animalelor, iar pe de altă parte, semnele unei stări de sănătate șubrede, cum ar fi:

- modificarea apetitului (pentru hrană și apă);
- modificări la nivelul excrementelor;

- modificări la nivelul comportamentului;
- degradarea corpului și a părului;
- orice semn de durere, prezența unei răni sau șchiopătatur.

Dacă un cal prezintă semne de slăbiciune, cauza trebuie identificată și tratată imediat. Trebuie cerut sfatul veterinarului, dacă animalul pare bolnav sau suferind fără a se cunoaște cauza sau în cazul în care tratamentul de prim ajutor nu funcționează. În cazul unei probleme la nivelul picioarelor, trebuie cerut sfatul unui potcovar profesionist (de exemplu, un potcovar care a urmat cursurile de potcovărie propuse de către organizația World Horse Welfare) sau sfatul unui veterinar. Sfaturile veterinarului sau ale potcovarului trebuie urmate cu sârguință.

Trebuie cerut imediat sfatul veterinarului în cazul în care un cal șchioapătă tare, este inactiv, prezintă dureri puternice, dificultăți respiratorii, răni deschise sau plăgi perforante.

Îngrijirea curentă

Un program de deparazitare trebuie aplicat în urma consultării unui veterinar sau a unei persoane calificate; poate fi vorba despre utilizarea unui vermucid și analiza larvelor din excrementele animalului. Caii infestați cu paraziți sunt slăbiți, sunt mai puțin apți pentru muncă și se pot îmbolnăvi grav, deci aplicarea unui program de deparazitare este extrem de importantă. Un program de deparazitare eficient presupune, printre altele, o gestionare corectă a pășunatului prin rotația pășunilor și colectarea bălegarului.

Pentru grupurile de cai care conviețuiesc, programele de deparazitare sunt eficiente dacă toți caii sunt tratați în același timp, cu același produs (sau cu produse cât mai similare posibil, prezentând același ingredient activ).

Trebuie stabilit, împreună cu veterinarul, un program de prevenire și combatere a bolilor infecțioase și contagioase, program care va include o igienă corectă, aplicarea măsurilor de izolare și vaccinarea.

Dinții trebuie verificați de către un veterinar măcar o dată pe an, fiind astfel curățați și tratați în caz de nevoie.

Caii cu dinți uzați sau anormal dezvoltati nu-și pot mesteca bine hrana, ceea ce duce la o digestie incorectă. Proprietarii și îngrijitorii trebuie să poată depista simptomele unei astfel de afecțiuni: hrana pe jumătate mestecată cade din gura animalului, stare generală proastă și lipsă de energie, mișcări anormale ale botului în timpul călăritului.

Orice proprietar și îngrijitor de cai trebuie să înțeleagă nevoia constantă de îngrijire a copitelor calului, acestea crescând în mod permanent, precum și necesitatea de a trata șchiopătarea prompt și eficient. Copitele trebuie să fie scurtate de către o persoană competentă, o atenție deosebită acordându-se creșterii și echilibrului acestora. Atunci când un cal este folosit pentru muncă, trebuie să se țină cont de capacitatea copitelor acestuia de a suporta efortul cerut, fie calul potcovit sau nu. În mare, caii călăriți sau

mânați pe șosele sau pe suprafețe dure și aspre trebuie potcoviți în mod regulat de către un potcovar profesionist. În orice caz, caii nepotcoviți necesită o atenție deosebită și trebuie să beneficieze de o îngrijire regulată a copitelor, astfel încât folosirea acestora pe suprafețele dificile să nu le provoace leziuni. Potcovarul trebuie să acorde o atenție deosebită potcoavelor având caiele lipsă sau ieșite în afară, pentru a se evita orice risc de rănire. Copitele se scurtează sau li se schimbă potcoavele în funcție de sfatul potcovarului, la un interval normal de 4-8 săptămâni. Potcoavele trebuie să corespundă tipului de muncă efectuat de fiecare cal, tipului de sol pe care merge animalul și trebuie să se potrivească perfect pe copite. Nu se recomandă folosirea potcoavelor cu caiele excesiv de mari.

Muștele pot provoca iritații importante cailor, mai ales în timpul verii și pot infecta anumite răni, care trebuie tratate în mod corect, după consultarea unui veterinar. Musculițele pot fi, de asemenea, o sursă de iritații în timpul primăverii și al verii și pot provoca dermatită alergică. Pot fi aplicate măsuri preventive împotriva muștelor și a musculițelor, cum ar fi utilizarea de repulsive, pături protectoare sau măști, iar caii sensibili la mușcăturile de muște sau musculițe pot fi intrați în grajduri în zori și respectiv la asfințitul soarelui, când muștele și mai ales musculițele sunt cele mai active. Caii de muncă trebuie să fie consultați anual de către un veterinar, care să certifice aptitudinea lor pentru tipul de muncă efectuat. O atenție deosebită trebuie acordată problemelor de sănătate legate de muncă.

Șaua și hamurile

Șaua și hamurile trebuie să fie adaptate scopului, corespunzând nevoilor și aptitudinilor calului și călărețului în același timp. Acestea trebuie fixate corect, de preferință de către un șelar profesionist (de exemplu, un șelar care a urmat cursurile de șelărie propuse de către organizația World Horse Welfare) și trebuie adaptate eventualelor modificări ale stării fizice ale animalului. Echipamentul trebuie curățat în mod regulat și întreținut, pentru a obține un confort, o siguranță și o eficacitate optimale.

Caii de muncă prezintă nevoi speciale în ceea ce privește harnașamentul folosit, care trebuie conceput și instalat numai de către o persoană specializată.

Ghetele și bandajurile: dacă sunt folosite, acestea trebuie să fie adaptate scopului, fixate corect pentru a evita disconfortul sau rănirea și trebuie scoase ori de câte ori folosirea lor nu mai este necesară.

Transportul cailor

Transportul cailor și al poneilor trebuie să se facă în condiții sigure și fără niciun stres pentru animale, conform legilor și regulamentelor în vigoare (vezi Regulamentul Consiliului UE (CE) 1/2005).

Îngrijirea cailor bătrâni sau bolnavi

În cazul unei boli incurabile, al bătrâneții, al unei slăbiciuni permanente sau în cazul unui accident, poate fi necesară suprimarea vieții animalului. Confortul calului trebuie să rămână o prioritate. De aceea, în interesul calului, proprietarii trebuie să analizeze această situație cu mult timp înainte, pentru a putea lua o hotărâre care să evite durerea și stresul inutil al animalului.

Atunci când, conform părerii unui veterinar, un cal suferă foarte mult, nu răspunde tratamentului aplicat pentru vindecarea unei răni grave sau a unei afecțiuni foarte dureroase, suferă de o boală sau rană fără perspectivă de vindecare sau pentru care nu există tratament sau atunci când un cal suferă atât de mult, încât ar fi inuman să fie lăsat în viață, viața animalului trebuie suprimată de către un veterinar, în condiții umane.

Într-o situație care nu este urgentă, atunci când un cal suferă de o slăbiciune permanentă sau când problema lui de sănătate recidivează, este permanentă și se înrăutățește în mod treptat, trebuie luată o decizie rațională, în care să se țină cont de viitorul și confortul animalului.

Cu cât caili îmbătrânesc, cu atât nevoile lor se schimbă, putând fi necesare o supraveghere sporită și un ajutor veterinar suplimentar. Când un cal nu mai poate munci sau este foarte bătrân, trebuie evaluată posibilitatea de a i se oferi o viață de calitate până la sfârșit. Proprietarii au responsabilitatea de a se asigura că ei înșiși sau persoana căreia i se încredințează un astfel de animal sunt perfect conștienți de nevoile animalului respectiv. Dacă nu este cazul, poate că este mai bine ca viața calului să fie suprimată fără ca acesta să sufere.

Prigonirea

Compatibilitatea cu animalul

1. Nu toate animalele pot fi prigonite.
2. Animalele tinere: caili de mai puțin de doi ani nu trebuie prigoniti.
3. Femelele gravide nu trebuie prigonite pe parcursul ultimei treimi a perioadei de gestație.
4. Femelele care alăptează nu trebuie prigonite.
5. Lepele nu trebuie prigonite lângă armăsari.
6. Prigonirea armăsarilor trebuie efectuată cu precauție și trebuie să rămână o măsură temporară.
7. Animalele bolnave nu trebuie prigonite.
8. Animalele bătrâne și infirme (nu doar rănite sau bolnave) nu trebuie prigonite.
9. Animalele nu trebuie prigonite în apropierea altor animale aflate în libertate.

Terenul (zona la care animalul prigonit are acces)

1. Terenul ar trebui să fie destul de drept, bine acoperit cu iarbă și fără niciun obiect, natural sau făcut de mâna omului, în care să se poată încâlci funia/lanțul.
2. Calul nu trebuie să aibă acces la o șosea publică.

3. Un teren cu multe buruieni nu este potrivit prionirii.
4. Terenul nu trebuie să fie îmbibat cu apă.
5. Terenul nu trebuie să fie traversat de niciun drum public.
6. Terenul trebuie să fie golit de orice obiect care ar putea răni animalul.
7. O zonă de prionire adecvată permite accesul prin orice parte a corpului animalului, cu un interval suplimentar de 4 metri la nivelul coapselor.

Echipamentul de prionire

1. Trebuie folosite fie un căpăstru din piele potrivit, fie o fâșie lată din piele. Acestea trebuie fixate cu ajutorul unui dispozitiv de pivotare la 360° în locul unde se atașează lanțul.
2. Lanțul trebuie să aibă o lungime de aproximativ 6,09 metri și să fie destul de solid pentru a nu se rupe, dar destul de ușor pentru ca animalul să nu fie rănit. Nu se recomandă folosirea unei frânhii sau a nailonului.
3. Prionul trebuie să fie înfipt complet în pământ și să fie fixat cu ajutorul unui dispozitiv de pivotare la 360°.

Hrana și apa

1. În general, terenul oferă o alimentație corespunzătoare sub formă de iarbă. În acest caz, locul de prionire trebuie schimbat măcar o dată pe zi, pentru o pajiște de bună calitate.
2. Dacă iarba nu este suficientă pentru nevoile animalului, acestuia i se vor administra furaje zilnic, într-o cantitate suficientă.
3. Trebuie pusă apă la dispoziția animalului în mod frecvent și regulat pe tot timpul zilei, într-un recipient care să nu poată fi răsturnat.
4. Recipientele cu concentrate trebuie păstrate curate, la adăpost.

Adăpostul

1. Animalele nu trebuie expuse în bătaia directă a soarelui, ploii torențiale, ninsoare, grindină sau vânturi puternice decât pe perioade foarte scurte. În cazul unor condiții de vreme extreme, animalele trebuie adăpostite.
2. Adăpostul trebuie să apere animalul măcar de arșiță și vânturi puternice. În perioadele ploioase, trebuie prevăzută o zonă bine drenată.

Exercițiul fizic

1. Cel puțin o dată pe zi, animalele trebuie să fie eliberate pentru a se putea mișca în afara perimetrului de prionire.

Supravegherea

1. Animalele prionite necesită o supraveghere sporită și trebuie verificate din șase în șase ore, în timpul zilei.
2. Trebuie prevăzute soluții în cazul apariției unor condiții de vreme extreme sau a altor probleme.

Alte nevoi

1. Animalele pot avea nevoie de protecție față de persoanele rău intenționate.